

A kiállítást megnyitó természettudós bizonyos fokig rokonságot érez a művész néha nehezen megfogalmazható alkotásaival, hiszen a rész és az egész, a jelen és a múlt konfliktusának feloldási kísérlete a kiállításon látható képeken is tetten érhető. Hiszen a tudomány is egy-egy felismert részigazságból szeretné megragadni az általánost, felismerni a közel teljes igazságot. Ez a kiállítás – és ezt nyugodtan kimondhatjuk – már nem a szerzőről szól, nem számadás, ez több: a világról szól, amelyben élünk, Atlantiszról, Platón megálmodta ideális földrészről, a tökéletes államról, annak lakóiról, az erkölcsileg teljesen tiszta emberekről. Arról a világról szól, amelyet nem a pesszimizmus, a sötétség ural, a környezetünkben fellelhető apró dolgokról, a környezetünk sugallta evangéliumról, örömhírről, hogy még mindig van remény itt az Atlantiszon, a még mindig csodaszép földgolyónkon, amelyet előbb, vagy utóbb el kell hagynunk, és amely a számunkra Platón által felrajzolt képben a tengerbe süllyed, és örökre eltűnik.

Apáti-Tóth, a művész, nem búcsúzik, csak sajnálja, hogy a világ, az egész nem olyan, mint a művész által felmutatott rész, nem olyan szép, nem olyan igaz, de lehetne az. Ezért lengi át a falon függő képeket a szomorúság. A művész felfedezi a szépet a lába alá került kövekben, egy emberi lábnyomban, a széken felejtett kalapban, a földre dobott báli cipőben, a minket körbe vevő természetben, világban. Így válik a szerző a *bonum commune* a közjó szolgájává, és végső soron a *veritatis diaconia*, az igazság szolgájává, a szép hírnökévé. És itt fogadja a művészet a tudományt saját testvérévé, így ad helyet a Szegedi Akadémiai Székház, a tudomány háza a szépnek. Ezt Keats a költő így fogalmazta meg: „A Szép: igaz s az Igaz: szép!” Talán ez angolul szebben hangzik: „Beauty is truth, truth beauty,” Így egész a világ, amelyben a szerzővel egyet értve mi is élni szeretnénk. Lehet, hogy az egész csak utópia, de olyan jó róla legalább beszélni.

Köszönöm a szerzőnek, a rendezőnek és a Szegedi Akadémiai Székház igazgatójának, hogy ezt lehetővé tették, Önöknek pedig, hogy meghallgattak.

